

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 88/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 54Tp/126/2025 zo 14. decembra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tpo/58/2025 z 23. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. januára 2026 a doplnenou podaním doručeným 16. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu, práva na spravodlivé konanie a práva na urýchlené konanie vo veci obmedzenia osobnej slobody v záhlaví označenými rozhodnutiami súdov. Navrhuje, aby ústavný súd zrušil, prípadne prikázal porušovateľom tieto rozhodnutia zrušiť a zakázal im naďalej porušovať jeho základné práva. Ďalej navrhuje vydať príkaz krajskému súdu, aby sťažovateľa okamžite prepustil z väzby na slobodu a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur. Žiada aj o ustanovenie obhajcu pred ústavným súdom.

2. Proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie, pretože sa mal dopustiť konania opísaného v uznesení o vznesení obvinenia z 12. decembra 2025, kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Uznesením sudcu pre prípravné konanie mestského súdu sp. zn. 54Tp/126/2025 zo 14. decembra 2025 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a jeho väzbu súd

nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Väzba sťažovateľa začala plynúť 11. decembra 2025. Krajský súd uznesením sp. zn. 2Tpo/58/2025 z 23. decembra 2025 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu ako nedôvodnú.

3. Krajský súd po rekapitulácii postupu a uznesenia mestského súdu a sťažnosti sťažovateľa skonštatoval splnenie formálnych predpokladov na vzatie do väzby (dodržanie procesných lehôt, doručenie uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi a umožnenie sa vyjadriť k nemu). K dôvodnosti podozrenia zhrnul vyjadrenia sťažovateľa pred vyšetrovateľom a mestským súdom, výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], poškodeného [REDAKOVANÉ], ako aj obsah lekárskejších správ a zápisnice o prehliadke tela poškodeného. Konštatoval, že na základe dosiaľ zabezpečených dôkazov možno konštatovať, že je jednoznačne daná dôvodnosť podozrenia, že sťažovateľ spáchal trestný čin. Podľa lekárskejších správ poškodený utrpel pomliaždenia a odreniny čela a vpravo za uchom, vybitý zub, zlomeninu jarmovej kosti, čo nateraz nezodpovedá verzii sťažovateľa a svedkyne o jedinom údere z dôvodu sebaobrany. Poukázal na rozpornosť tvrdení svedkyne a sťažovateľa k zbrani (sťažovateľ tvrdí, že mu vypadla z tašky, a svedkyňa tvrdí, že ju sťažovateľ sám vytiahol a držal v ruke), čo podľa krajského súdu nasvedčuje skôr verzii poškodeného. Z už ozrejmej situácie nemožno v súčasnosti prijať záver, že je vylúčený priebeh skutku uvádzaný poškodeným a takto poňatý do v skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia.

4. Na námietky sťažovateľa k právnej kvalifikácii skutku krajský súd poukázal na nemožnosť hodnotenia zabezpečených dôkazov s konečnou platnosťou a na potrebu prihliadať na ich obsah z hľadiska dôvodného podozrenia ako materiálneho základu väzby. Nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti trestného stíhania sťažovateľa, keď dôkazy stíhanie plne odôvodňujú. Vo všeobecnosti krajský súd uviedol, že nie je vylúčený súbeh trestných činov podľa § 360 a § 156 Trestného zákona, čo uvádza obhajoba. Odkázal na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov, a preto žiadna okolnosť vylučujúca jednočinný súbeh nie je daná a súbeh je možný.

5. Správne podľa krajského súdu postupoval mestský súd pri ustálení existencie väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pri odkázaní na zmysel tejto väzby a odlišnosti tohto väzobného dôvodu od zvyšných dvoch krajský súd konštatoval, že obava z pokračovania v trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom vyplýva predovšetkým z jeho osoby, ktorá v spojitosti s povahou prejednávaneho skutku vykazuje viacero rizikových faktorov. Sťažovateľ bol 15-krát súdne trestaný, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, ale aj pre prečin nebezpečného vyhrážania v súbehu s prečinom výtržníctva. V minulosti opakovane vykonal nepodmienečné tresty odňatia slobody. Recidíva u neho naznačuje dešpekt k právnym normám a neúčinnosť predchádzajúcich trestov, resp. nedostatočný prevýchovný účinok odsúdení. Početnosť protiprávnych konaní demonštruje osobnostné črty sťažovateľa tak, že vyvoláva reálnu obavu, že v prípade ponechania na slobode by pokračoval v trestnej činnosti. Obavu umocňuje aj spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a ďalšie prebiehajúce trestné stíhania vrátane stíhania pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona vedeného na mestskom súde pod sp. zn. 8T/25/2025, v ktorom bol uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/114/2025 zo 14. októbra 2025 prepustený z väzby za jej súčasného nahradenia dohľadom probačného a mediačného úradníka a prijatím jeho písomného sľubu. Sťažovateľ sa mal už 31. októbra 2025 dopustiť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a tiež je dôvodne podozrivý, že mal fyzicky napadnúť poškodeného. Z toho možno dôvodne vyvodiť, že probačný dohľad ani písomný sľub pre sťažovateľa nič neznamenali v zmysle vôle vedenia riadneho života.

Konštatovanie krajského súdu o hrozbe recidívy v prípade stíhania sťažovateľa na slobode korešponduje s judikatúrou ústavného súdu, podľa ktorej riziko páchania trestnej činnosti môže súd do budúcnosti len odhadovať. Reagujúc na sťažnostné námietky, krajský súd s odkazom na súdnu prax poukazoval na zistenie konkrétnych skutočností pre založenie dôvodnosti obavy, z ktorej možno vyvodit' príslušný väzobný dôvod, tieto skutočnosti možno súdom len odhadovať a pre odôvodnený záver o existencii väzobného dôvodu nie je nevyhnutné, aby k takému konaniu zo strany obvineného aj došlo, inak by väzba strácala preventívny a zabezpečovací charakter.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V uznesení, resp. v zápisnici o výsluchu sťažovateľa zo 14. decembra 2025 sa nenachádza výpoveď svedkyne, ktorá bola prítomná pri napadnutí sťažovateľa a jeho priateľky poškodeným a vypovedala okamžite po zadržení sťažovateľa. Sťažovateľovi nie je jasné, prečo sa tento dôkaz nepredložil sudcovi pre prípravné konanie. Takýto postup považuje za protiústavný zo strany prokuratúry a súdu. Je absurdné, aby ho súd vzal do väzby za to, že iba bránil seba a svoju priateľku. Mestský súd ani krajský súd sa výpoveďou svedkyne nezaoberali, nespomenuli ju vo svojich uzneseniach, čím boli porušené základné práva obvineného na spravodlivé konanie vo veci. Prokurátor nepreukázal tvrdenia údajného poškodeného a nezisťoval ich pravdivosť. Je absolútne protiústavné, aby prokurátor už v prípravnom konaní označil výpoveď svedkyne za účelovú.

7. Prokurátor, mestský súd a krajský súd rozhodovali protizákonne, keďže nie je možné začať trestné stíhanie tak, ako je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, kde sa uvádza, že vznáša obvinenie pre podľa § 360 nebezpečné vyhrážanie v súbehu s ublížením na zdraví podľa § 156 a v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona, takýto postup je protiústavný. Neboli naplnené dôvody na väzobné stíhanie sťažovateľa. Uznesenia mestského súdu a krajského súdu sú nezákonné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Nie sú splnené materiálne podmienky na väzobné stíhanie sťažovateľa.

8. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že právo obvineného bolo porušené tým, že krajský súd sa vo svojom uznesení zaoberal opilstvom podľa § 363 Trestného zákona, hoci sťažovateľ nebol z tohto obvinený, preto je jeho uznesenie formálne nesprávne, nezákonné a je závažným porušením základného práva obvineného. Krajský súd si dôkladne nenaštudoval spisový materiál.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavná sťažnosť neobsahuje všetky náležitosti návrhu ani všeobecné podľa § 43 zákona o ústavnom súde (navrhované dôkazy), ani osobitné podľa § 123 zákona o ústavnom súde

(označenie napadnutých rozhodnutí, konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu všetkých označených práv), čo vyplýva z nesplnenia zákonnej požiadavky zastúpenia navrhovateľa advokátom (§ 34 zákona o ústavnom súde). Napriek uvedeným nedostatkom vyhodnotil ústavný súd obsah ústavnej sťažnosti za natoľko zrozumiteľný, že umožňuje realizovať (kvázi-meritórny) prieskum ústavnosti pri zachovaní materiálneho prístupu k ochrane základných práv (časti III.1 až III.3), rovnako aj pre účely posúdenia dôvodnosti žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (III.4).

11. Sťažovateľ v podstate namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu, ktoré je garantované čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé konanie vyplývajúceho z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a napokon práva na urýchlené konanie vo veci obmedzenia osobnej slobody, ktoré vyplýva z čl. 17 ods. 5 ústavy.

III.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy:

12. Čo sa týka namietaného porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé (súdne) konanie alebo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby). Rozhodnutím o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako ani v tomto ohľade obsahovo zodpovedajúcemu čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.), keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. III. ÚS 622/2016). V tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

13. Hranicou materiálneho prieskumu je odôvodnenie ústavnej sťažnosti ako podstatná (osobitná) náležitosť ústavnej sťažnosti, od ktorého kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu (m. m. II. ÚS 102/2019). Ústavný súd je v zásade viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavom súde). Vo vzťahu k námietke o porušení práva na urýchlené konanie vo veci obmedzenia osobnej slobody podľa čl. 17 ods. 5 ústavy absentuje akákoľvek vecná argumentácia sťažovateľa, ktorá by sa prekrývala s obsahom označeného práva tak v právnej rovine (na ktorej však vzhľadom na žiadosť o ustanovenie advokáta nie je nevyhnutné trvať, pozn.), ako aj v rovine skutkovej (chýbajú akékoľvek časové údaje o postupe a rozhodovaní súdov o osobnej slobode sťažovateľa s výnimkou údajov, že mestský súd rozhodol uznesením zo 14. decembra 2025). Za takýchto okolností ide o neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, ktorého absencia ústavný súd vedie k rozhodnutiu o jej odmietnutí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd si v rámci súčinnosti zabezpečil uznesenie mestského súdu a krajského súdu, na základe ich obsahu spoľahlivo dospel nad rámec aj k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti z hľadiska označeného práva (návrh na vzatie do väzby bol podaný mestskému súdu 13. decembra 2025, uznesenie mestského súdu bolo vydané 14. decembra 2025, odôvodnenie sťažnosti obhajcom sťažovateľa bolo mestskému súdu doručené 19. decembra 2025, krajský súd rozhodol 23. decembra 2025 a vec vrátil mestskému súdu 30. decembra 2025), a to vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu činnosť. V zásade požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti

o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Bezicheri proti Taliansku z 25. 10. 1989, sťažnosť č. 11400/85). V prípade sťažovateľa je bez potreby bližšieho skúmania ďalších detailov postupu súdov podľa názoru ústavného súdu zjavné, že uvedené časové rámce neboli prekročené.

III.2. K porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením mestského súdu:

15. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Jeho zmysel a účel spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Tento princíp je na zákonnej úrovni upravený v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum.

17. Proti uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, ktorá je riadnym opravným prostriedkom, o ktorom bol príslušný rozhodovať (a aj rozhodol) krajský súd. Táto skutočnosť zakladá dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a tým aj dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

18. Ústavná sťažnosť obsahuje argumenty, ktoré sťažovateľ neuplatnil v sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu (v uznesení, resp. v zápisnici o výsluchu sťažovateľa zo 14. decembra 2025 sa nenachádza výpoveď svedkyne, ktorá bola prítomná pri napadnutí sťažovateľa a jeho priateľky poškodeným a vypovedala okamžite po zadržaní sťažovateľa; sťažovateľovi nie je jasné, prečo sa tento dôkaz nepredložil sudcovi pre prípravné konanie; mestský súd sa výpoveďou svedkyne absolútne nezaoberal, nespomenul ju vo svojom uznesení). V tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti (nedostatok materiálnej subsidiarity). Sťažovateľ netvrdil a nepreukázal, že všetky tieto námietky uvedené prvýkrát v ústavnej sťažnosti nevyčerpal v sťažnosti z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.3. K porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu:

19. Sťažovateľ namieta nezákonnosť, protiústavnosť, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť, nenaplnenie dôvodov a predpokladov na väzobné stíhanie.

20. V konaní a rozhodovaní o väzbe nemožno bez ďalšieho uplatniť procesné záruky vyplývajúce z práva na spravodlivý proces (ktoré sa na toto konanie nevzťahujú), určité základné procesné záruky sa ale poskytujú, i keď nemusia byť nutne rovnaké (II. ÚS 108/08, II. ÚS 175/17). Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. II. ÚS 113/2020). Okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00, I. ÚS 187/07).

21. Pri posúdení uznesenia krajského súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť alebo nemal byť vzatý do väzby. Jeho úloha sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia mestského súdu (IV. ÚS 350/09) je ústavnoprávne prijateľným premietnutím skutkových a právnych okolností veci.

22. Ústavný súd aj bez bližšieho zachádzania do detailov konštatuje, že uznesenie krajského súdu sa dostatočne zaoberalo argumentmi sťažovateľa. Krajský súd v odôvodnení uznesenia identifikoval sťažnostné námietky predstreté obhajcom sťažovateľa a vskutku na nich aj reagoval. Krajský súd sa dostatočne zaoberal formálnymi a materiálnymi podmienkami väzby, osobitne existenciou obvinenia, dôvodnosťou podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku (vzhľadom na dosiaľ zabezpečené dôkazy uvedené už v bode 3 vrátane namietanej výpovede svedkyne [REDACTED]), konkrétnymi skutočnosťami zakladajúcimi obavu z pokračovania v trestnej činnosti (bod 5), ako aj možnosťou nahradenia väzby. Krajský súd dal odpoveď na námietku o nemožnosti súbežného stíhania sťažovateľa pre viaceré trestné činy. Odôvodnenie napadnutého uznesenia nie je len nekritickým prebratím návrhu prokurátora (sťažovateľ časť námietok smeruje proti jeho návrhu, pozn.), ale dôkladným posúdením predpokladov vzatia do väzby a súčasne reakciou na sťažnostné námietky. Námietka o nedôkladnom naštudovaní spisu a o formálnej nesprávnosti z dôvodu zaoberania sa opilstvom podľa § 363 Trestného zákona neobstojí pre založenie záveru o porušení označeného základného práva, keďže v relevantnej časti uznesenia, kde je uvedený označený paragraf, krajský súd len poukazoval na príklady okolností vylučujúcich jednočinný súbeh.

23. Ústavný súd zhrnutím výsledkov ústavného prieskumu uznesenia krajského súdu a jemu predchádzajúceho postupu konštatuje, že nosný záver o naplnení formálnych a materiálnych podmienok tzv. preventívnej väzby sťažovateľa ako dôvode pozbavenia jeho osobnej slobody je ústavnoprávne udržateľný. Je podporený konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré jasne a zreteľne poukazujú na reálnu a konkrétnu možnosť pokračovania v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu z hľadiska namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu považoval za zjavne neopodstatnenú, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

24. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo

právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (napr. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel (výrok 1). Bezprostredným dôsledkom nevyhovenia návrhu je odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (výrok 2).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu